

Morris

*de jongen
die de hond
vond*

Bart Moeyaert

met illustraties van Sebastiaan Van Doninck

AMSTERDAM · ANTWERPEN
EM. QUERIDO'S UITGEVERIJ BV
2022

Ga voor het raam staan, met je muts op en je jas aan.
Kijk niet naar je voeten en kijk niet om. Stel geen
vragen.

‘Duurt het nog lang?’

Niet doen. Anders mis je het begin.

Iemand moet zeggen: 'Ja, oh ja.' En in z'n handen
wrijven.

Als de hemel grijs is, dan weet je het zeker.
Dan wordt het een pak. Een dik, dik pak.

Je ziet de eerste vlokken vallen. Je denkt: ik ga
iets zeggen, maar je vergeet het te zeggen.

Iemand anders doet het in jouw plaats:
'Het sneeuwt.'

Oh.

Soms blijft sneeuw liggen. Dat betekent niet dat sneeuw pootjes heeft.

Als sneeuw blijft liggen, moet jij naar buiten. Zodra je een sneeuwbal in je nek krijgt, en daarna nog een, en misschien nog een paar, dan ligt er waarschijnlijk genoeg om aan een sneeuwpop te beginnen.

Je hebt een wortel nodig. Een stuk of tien knopen. En een emmer.

Je handen worden rood van de kou. Je maakt geen sneeuwpoppetje, jij niet. Je maakt een sneeuwmens, drie keer groter dan jij.

Dat is hard werken. Maar — ah — als de pop er dan staat.

Je moet niet zeuren, trouwens. Daar zijn je moeder en je vader al.

‘Hier zijn je wanten, lieveling. Straks bakken we pannenkoeken, wafels, poffertjes, omgekeerde appeltaart. We maken warme chocolademelk met kaneel en slagroom. Maar nu gaan we je eerst een knuffel geven, kom eens hier, kom eens hier.’

Heb jij geluk.

Echt veel geluk.

Bijna net zoveel geluk als Morris.

Morris was op weg naar huis. In zijn armen gromde een hond. Een niet heel grote. Het was de hond van zijn oma, maar ook een beetje die van hem, omdat hij bij zijn oma woonde.

Voor een tijdje maar.

Het was het beste zo. Dat zei zijn oma.

Er waren verdrietige dingen gebeurd.

De hond was wit met zwarte vlekken. Ze jankte en spartelde. Stilliggen wilde ze niet. Dat wilde ze nooit. Lopen wilde ze. Het liefst van alles: weg. De berg op. Dat deed ze wanneer ze maar de kans kreeg. Een hok was om te lachen. Geen ketting hielp. Hoeveel sloten er ook op zaten. Ze sprong over hekken. Ze wrong zich ergens tussen. Of in. En onder.

Het beest had al een naam. Anders vielen er nog wel een paar te bedenken. Mormel. Monster. Lastpak. Rotkop. Maar de hond had al een naam. De oma van Morris had er een bedacht die paste. Het beest heette Houdini.

Er heeft een man bestaan die zo heette. Hij is beroemd geworden omdat hij zijn adem heel lang

kon inhouden. Onder water of zonder water. Als je een ketting om hem heen wikkelde, dan wurmde hij zich los. Hij was een meester in verdwijnen en verschijnen.

Als Morris' oma naar de berg wees, hoefde ze niet te zeggen wat Morris daar moest gaan doen. Dan had hij zijn laarzen al aan. Dan was Houdini weer eens ontsnapt. In een zakje in Morris' broekzak zaten twee stukken worst. Twee, voor als het vangen met één niet lukte.

Vóór Morris bij zijn oma woonde, moest ze Houdini zelf gaan zoeken. Nu deed ze dat niet meer. Ze had moeilijke knieën en veel werk.

Ze naaide lappendekens. Die verkocht ze. Rijk werd je er niet van, maar wel blijer.

Andere mensen hielpen haar. Een buurvrouw, een buurman, een kennis uit een dorp verderop. Iedereen bracht stukken stof mee. Daar knipten ze vierkante lapjes van. Al die lappen werden na een tijdje samen iets moois.

De laatste tijd kwam er ook een man over de vloer die Randy Pek heette. Hij zat graag vlak bij de naaimachine.

‘Ik ben heel goed in helpen kijken,’ zei hij dan.

Daar moest hij zelf erg om lachen. Verder deed hij geen klap.

Je moest hem zien zitten, Randy Pek. Hij gaf Morris’ oma voortdurend complimentjes. In huis hield hij zijn hoed op. Hij zag eruit alsof hij van plan was maar kort te blijven, maar hij bleef meestal lang. Meestal tot na het middageten of tot na een paar boterhammen.

‘Zal ik met je meegaan?’ zei hij soms tegen Morris. Het klonk als helpen meegaan. Oma en de buurvrouw of de buurman of de kennis uit een dorp verderop, ze zagen alleen zijn glimlach. Wat een aardige man, dachten ze dan. Maar Morris merkte iets anders op. Dat meneer Pek hem nooit aankeek, bijvoorbeeld.

Na al die tijd kende Morris de beste weg bergop en de beste weg bergaf. Aan deze kant was de berg niet heel vriendelijk. Denk aan grote en kleine rotsen, die soms overhingen. Er waren steile hellingen en een vlak stuk waar een kloof door liep.

